

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Bělecký Mlýn s.r.o.**, IČ: 26223571, se sídlem Šemberova 66/9, Olomouc, zast. Mgr. Markem Gocmanem, advokátem, se sídlem 28. října 219/438, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství,** se sídlem Těšnov 17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2014, č. j. 58935/2014-MZE-14132, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2017, č. j. 9 A 362/2014 - 55,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 10. 2014, č. j. 58935/2014-MZE-14132, zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 21. 3. 2014, č. j. SZIF/2014/0099424, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně reg. č. 13/019/2242a/671/000070 o poskytnutí dotace v rámci Programu rozvoje venkova ČR, podopatření II.2.4.2 Neproduktivní investice v lesích. Odmítl, že by prvostupňový orgán zatížil řízení závažnou procesní vadou, neboť ten žalobkyni dne 24. 7. 2013 zaslal žádost o doplnění neúplné dokumentace a zároveň jí umožnil doplňovat podklady řízení a k předmětu řízení se průběžně vyjadřovat. Žalobkyně tedy měla možnost se seznámit se spisovými podklady i přes skutečnost, že takováto povinnost prvostupňovému orgánu ze zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů, nevyplývá. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně porušila Pravidla, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova

ČR, podopatření II.2.4.2 Neproduktivní investice v lesích pro 19. kolo (dále jen „Pravidla“) část B - Specifické podmínky, kapitola 8, podle kterého *„projekt musí splňovat účel a rozsah opatření/podopatření, záměru; C“,* kterým je, že opatření realizovaná v rámci Programu mají sloužit návštěvníkům lesa a nikoliv soukromým účelům či jen vybraným skupinám osob. Žalovaný tento závěr učinil především na základě obsahu veřejnoprávní smlouvy o umístění a provedení stavby ze dne 6. 6. 2011, č. j. KoNH 1593/2011, uzavřené mezi žalobkyní a Městským úřadem Kostelec na Hané, technické zprávy schválené dne 6. 6. 2011 Městským úřadem Kostelec na Hané, sp. zn. KnH-1527/2011/Ku, a požárně bezpečnostního řešení stavby k dokumentaci pro ohlášení stavby schváleného dne 6. 6. 2011 Městským úřadem Kostelec na Hané, sp. zn. KnH-1527/2011/Ku. Doplnil, že prvostupňové rozhodnutí splnilo všechny požadavky podle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[2] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 12. 2017, č. j. 9 A 362/2014 - 55, žalobu zamítl. Konstatoval, že žalobkyni nepřináleží veřejné subjektivní právo na poskytnutí dotace, ale že soud může toliko přezkoumat proceduru rozhodování o jejím poskytnutí. Podle soudu je nedůvodná námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, neboť žalobkyně s jeho obsahem věcně polemizuje, a proto je zřejmé, že z obsahu rozhodnutí důvody seznala. Zároveň soud doplnil, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného v potřebném rozsahu vysvětluje, na základě jakých úvah a podkladů dospěl k závěrům obsaženým v rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost nezakládá ani skutečnost, že se žalovaný ztotožnil se závěry prvostupňového orgánu. Soud souhlasil se závěry správních orgánů, které odmítly postup žalobkyně snažící se svými tvrzeními prokázat, že oproti původní předložené dokumentaci bude předmětná stavba přístupná široké veřejnosti. Podle soudu takovýto postup neobstojí. Jelikož mezi povinné přílohy žádosti patří i ověřená projektová dokumentace předkládaná k územnímu a stavebnímu řízení, pak nelze chápat tuto dokumentaci pro posouzení žádosti jako ryze formální náležitost, ale naopak je potřebné vidět její účel, kterým je garance stavebně technických parametrů a účelu užití stavby do budoucna. Soud nevyloučil možnost, že by při fyzickém zachování předmětu projektu mohlo dojít ke změně záměru jeho užití, avšak je potřebné tuto změnu objektivně doložit. Jelikož žalobkyně nepředložila žádnou dokumentaci, která by ke dni podání žádosti doložila změnu původního záměru, pak správní orgány obou stupňů nemohly vycházet z ničeho jiného, než jedině z objektivně existujících podkladů. Šetření na místě samém jako objektivní zjištění prostoru a území, na kterém má být stavba provedena, nemohlo být podle soudu důkazem o tom, k jakému účelu bude stavba po případném využití dotačních prostředků sloužit, a proto jeho provedení nebylo nezbytné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V ní poukázala na argumentaci, kterou uplatnila v žalobě. Žalovanému vytkla, že toliko přejal argumentaci z prvostupňového rozhodnutí, aniž by se vypořádal s odvolacími námitkami. Chybně tedy potvrdil závěr, že stěžovatelka porušila Pravidla část B - Specifické podmínky, kapitola 8, podle kterých *„projekt musí splňovat účel a rozsah opatření/podopatření, záměru; C“* a k tomu jen doplnil, že dokumentace k projektu musí být v souladu s dokumentací ke stavebnímu povolení, aniž by tento závěr jakkoliv zdůvodnil. Stěžovatelka upozornila, že reagovala na výtky, které vůči její žádosti o dotaci

učinil prvostupňový orgán, a žádost v návaznosti na to doplnila. Zdůraznila, že vždy splnila podmínky Pravidel, a proto odmítla, že by její projekt neměl sloužit široké veřejnosti. Argumenty potvrzující nastíněný postup však žalovaný nijak nevypořádal. Prvostupňový orgán vycházel z nerelevantních podkladů a nepřihlédl k obsahu žádosti, ve které stěžovatelka jasně definovala své záměry. Namítla, že oplocení zde sice existuje, neboť se jedná o oborní zařízení. Budou zde však zřízeny pro veřejnost přístupy prostřednictvím přelezů. Pochybení správních orgánů spatřuje i v neprovedení místního šetření, které by osvědčilo, že objekt vyhlídky neměl sloužit jako soukromé zařízení určené pro lov zvěře. Podotkla, že prvostupňový orgán měl vycházet i z kolaudačního rozhodnutí, z nějž podle jejího názoru bude zřejmé, že případní návštěvníci nebudou muset překonávat jakékoliv zamykatelné prvky. Závěr správních orgánů, že nebude předmět projektu sloužit široké veřejnosti, odmítla jako subjektivní a nepodložený. Naplnění kritérií stěžovatelka nepochybně doložila, a proto neexistovaly důvody pro zamítnutí žádosti. Soud pochybil v tom ohledu, že rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost nezrušil a ani se sám nijak námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného nevypořádal. Soudu vytkla, že nepřijal její tvrzení, že plánovaná stavba bude určena pro širokou veřejnost. Odmítla závěr soudu, že svá tvrzení nepodepřela žádnými důkazy, neboť sama opakovaně navrhovala provedení místního šetření. Neztotožnila se s tím, že dokumentace pro umístění a povolení stavby jako jediná objektivním a zjistitelným způsobem zaručuje, že projekt bude daným způsobem realizován. V takové situaci je jeden důkazní prostředek nesprávně nadřazován ostatním. Nadto ani tímto způsobem nelze zajistit, že bude určitá stavba do budoucna užívána v souladu s deklarovaným účelem. Naopak místní šetření by takové závěry umožnilo učinit. Soud i správní orgány se mimoto nijak nevypořádaly s tím, že lesní obory musí být přístupné veřejnosti, ani že daná stavba bude přístupná pomocí koridoru. Doplnila, že obora jako taková je uzavřená jen z toho důvodu, aby stěžovatelka dodržela podmínky fungování obory. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla Nejvyššímu správnímu soudu, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2017, č. j. 9 A 362/2014 - 55, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že soud námitku stěžovatelky ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného vypořádal. V daném rozhodnutí vysvětlil, že nepřisvědčil subjektivnímu tvrzení stěžovatelky ohledně záměru změnit využití objektu, neboť daný účel byl již dříve vymezen ve stavební dokumentaci a stěžovatelka žádné nové podklady nepředložila. Subjektivní záměr změnit využití objektu nemohlo doložit ani místní šetření. Žalovaný poukázal dále na to, že areál, v němž se měl realizovat daný záměr, byl ve stavební dokumentaci označen za uzavřený nejen z hlediska uzavřenosti obory jako takové, jak namítala stěžovatelka, nýbrž je potřeba chápat jej za uzavřený v tom smyslu, že jej nemůže navštěvovat široká veřejnost. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že při posuzování kasační stížnosti vycházel ze svých dřívějších závěrů, podle kterých žadatelům o dotaci nepřísluší veřejné subjektivní právo na její poskytnutí s tím, že jim však právo na přezkum procedury rozhodování o jejím poskytnutí, tedy jak byla jejich žádost projednána a zda byla posouzena podle pravidel pro poskytování dotace (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2010, č. j. 2 As 52/2010 - 59, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 61/2013 - 43).

[8] Z hlediska skutkových okolností případu je významné, že stěžovatelka dne 1. 7. 2013 podala žádost o dotaci z Programu rozvoje venkova, 19. kolo v rámci podopatření „Neproduktivní investice v lesích“ se záměrem „Zvyšování společenské hodnoty lesů“, a to na projekt s názvem „Zřízení stanice, vyhlídky k monitorování životního prostředí pro návštěvníky - laiky či profesionály, na pozemku určeného k plnění funkcí lesa“. Stěžovatelka v průběhu řízení postupně předložila veřejnoprávní smlouvy, které ji opravňovaly objekt postavit, společně s podrobnou projektovou dokumentací a fotodokumentací. Zároveň uvedla jako způsob využití objektu monitoring prostředí v okolí a záznam zpráv a dojmů z monitoringu. Stěžovatelka současně uvedla, že vstup bude volný.

[9] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že podle veřejnoprávní smlouvy ze dne 6. 6. 2011 uzavřené mezi Městským úřadem Kostelec na Hané a stěžovatelkou jako stavebníkem nahrazující stavební povolení plyne, že daný objekt má sloužit pro vybrané poučené osoby zabývající se monitoringem specifických parametrů životního prostředí. Z technické zprávy z dubna 2011 se jako účel objektu uvádí, že jde o stavbu umístěnou uvnitř uzavřeného areálu obory s funkcí pozorovacího místa se specifickými monitoringy. Dále se zde uvádí, že přístup jiných osob je v zásadě možný výhradně se svolením investora a že objekt bude zabezpečen proti neoprávněnému vstupu (uzamykatelná branka v oplocení, uzamykatelná uzávěra vstupního žebříku, zábrany proti šplhání na šikmých vzpěrách nad terénem atd.). Z požárně bezpečnostního řešení stavby vyplývá, že objekt bude umístěn na volném prostranství uvnitř uzavřeného areálu soukromého vlastníka bez volného přístupu veřejnosti a bude zabezpečen tak, jak uvádí technická zpráva.

[10] Nejvyšší správní soud uvádí, že se Městský soud v Praze námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného konkrétně zabýval, neboť uvedl, že „[ž]*alobce zcela zřejmě seznal, z jakých důvodů správní orgány nevyhověly jeho žádosti o dotaci, totiž z toho, že vycházely z dokumentace k povolení stavby. Namítá také, že důvod, který vedl k zamítnutí žádosti nemá oporu v ustanoveních Pravidel Žalobce tedy vede polemiku se způsobem skutkového a právního hodnocení žádosti, je proto nedůvodné jeho tvrzení, že napadené rozhodnutí neobsahuje důvody, pro jejichž absenci by bylo nepřezkoumatelné a postrádalo náležitost odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu. (...) žalovaný seznatelně uvedl, jaké podklady řízení byly pro něho relevantní a své závěry opřel o konkrétní ustanovení Pravidel. Skutečnost, že se ve svém závěru v relevanci podkladů řízení ztotožnil se správním orgánem 1. stupně, neznamená, že se věcí sám nezabýval a jen tyto závěry přejal. V dané věci neexistovaly žádné jiné podklady, které by měl žalovaný oproti správnímu orgánu 1. stupně k dispozici. Žalobce založil své námitky na tvrzení, že změnil svůj subjektivní postoj k záměru*

využití předmětného objektu a projektu a přestože předložila dokumenty, na základě nichž tento projekt ve stavebním řízení vznikl a jehož účel byl určen, počal jen tvrdit, že záměr se během let změnil.“ Námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku soudu tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[11] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že se ztotožnil se soudem i správními orgány, že v řízení o poskytnutí dotace stěžovatelce nepostačovalo, aby prokázala změnu svého záměru toliko prostřednictvím svých ničím nepodložených tvrzení. Stavební dokumentace i další písemné podklady řízení, které stěžovatelka k žádosti předložila, osvědčují, že předmětný objekt není možné chápat jako volně přístupný veřejnosti. Tato skutečnost je významná zejména z toho ohledu, že ověřená projektová dokumentace předkládaná k územnímu a stavebnímu řízení je povinnou součástí žádosti o poskytnutí dotace, a z tohoto důvodu ji nelze vnímat jen jako formální přílohu. Ve skutečnosti je tomu totiž právě naopak, neboť je nezbytné z projektové dokumentace při posuzování žádosti a celého projektu vycházet, protože projektová dokumentace má do budoucna garantovat účel stavby i její stavebně technické parametry. Nejvyšší správní soud připouští, že i při fyzickém zachování objektu může nepochybně dojít ke změně jeho využití objektu. Takovouto změnu je však nezbytné doložit odpovídajícími podklady. Tuto povinnost stěžovatelka nesplnila, neboť nepředložila žádnou dokumentaci, která by doložila změnu jejího původního záměru, a správním orgánům proto nezbylo nic jiného, než vycházet z již předložených podkladů. Samotné tvrzení, že objekt bude volně přístupný veřejnosti v daném případě, nebyl postačující. Nejvyšší správní soud ve vztahu k námitce, že měl prvostupňový orgán vycházet z případného kolaudačního rozhodnutí, uvádí, že i případná změna způsobu užívání schválená kolaudačním rozhodnutí by musela vycházet z písemných podkladů splňujících potřebné obsahové náležitosti. Jinými slovy, i pro vydání kolaudačního rozhodnutí, které by schvalovalo jiné využití objektu, než pro jaký bylo vydáno stavebního povolení, by bylo potřebné doložit odpovídajícími podklady. Takovéto podklady tedy stěžovatelka mohla případně doložit k žádosti o dotaci, avšak neučinila tak. Podle Nejvyššího správního soudu je však potřebné zdůraznit, že součástí Pravidel byla povinnost přeložit stavební dokumentaci již k žádosti samé, čímž prvostupňový orgán zřejmě sledoval záměr poskytnout dotaci na projekty, u nichž bude předem jasné jejich budoucí využití. Postup poskytovatele dotace, který předem stanoví podmínky jejího poskytnutí s tím, že požaduje jejich splnění před poskytnutím dotace, je zcela legitimní. Přestože lze stěžovatelce přisvědčit, že se stoprocentní jistotou poskytovatelé dotací nemohou dosáhnout toho, že nedojde k změnám ve využití objektů, na které jsou poskytnuté dotace, a ve svém důsledku i k porušení dotačních podmínek, samo o sobě to nevede k tomu, že by stěžovatelka nemusela prostřednictvím odpovídající dokumentace a dopředu doložit, jaký účel má předmětný objekt plnit. Rovněž ani případné šetření na místě samém nebylo způsobilé závěry správních orgánů změnit, neboť jako takové nemohlo samo o sobě prokázat změnu využití předmětného objektu.

IV. Závěr

[12] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[13] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu